

UZMANLAR YUVA EYLÜL AYI

ANNELİK BABALIK SANATI

Anne babalar çocuk eğitim tutumlarında değişik faktörlerden etkilenirler. Mesela, geçmiş yaşantılarından, kültürlerinden, kendi kişisel değerlerinden, anne-baba algılarından ve gelecekle ilgili hedeflerinden. Çocuklarımıza öğrettiğimiz her şeyde bizden bir parça vardır. Anne-baba olmayı yaşayarak öğreniriz. Bazen olması gerekenleri, bazen içimizden geleni bazen de yaşananların sonuçlarını uygularız. Anne babalık okulu olmayan, herkesin en iyiyi yapmak için çabalayacağı bir roldür ama bazen farkında olmadan çocuklarımıza zarar verecek ortamları istemeden de olsa yaratabiliriz. Anne babaların kafasında ideal bir çocuk modeli olabilir ve bunun oluşması için çabalayabilirler. Dikkat edilmesi gereken önemli noktalardan biri çocuğumuzun bizden farklı olduğu ve bizden farklı gelişeceği. Bunu kabul ettiğimiz zaman hem çocuğumuza hem de kendimize "kendi olmak" hakkını tanımış oluruz. Böyle bir eğitim ortamında çocuk her yönüyle kabul gördüğünü hisseder ve kendini değerli algılar. Başkalarını da olduğu gibi kabul etmeyi öğrenir. "Kabul" kavramı son yıllarda terapilerde ilişki alanlarında oldukça önemli bir yer almaktadır. Aileler eğitimde "geliştirmek" yerine "değiştirmek" üzerinde odaklandıkları zaman hep yanlışları ve eksikleri görürler ve bunlarla ilgili düzeltme ve tedbir alma yoluna giderler bu da çocukla aralarında gergin bir ilişkinin oluşmasına neden olur. Oysa çocuğun anlaşıldığını hissetmeye ihtiyacı vardır. Eğitim; destek olmayı, yol göstermeyi, bilgi vermeyi, model olmayı ve uygun ortamları sağlamayı içermelidir. Çocuğumuzu eğitirken ona karşı açık olmak, dürüstçe kendimizi ortaya koymak belli rollere sıkışmadan insan olarak var olmak da çocuğumuz için bir eğitimidir. Çünkü o bizim sadece söylediklerimize değil söylediklerimizi nasıl uyguladığımızı da bakar. Bunlar arasında uyumsuzluk gördüğünde bize olan güveni ve inancı sarsılır. Eğitim süreci içinde zorlandığımız, sıkıntı yaşadığımız, hata yaptığımızı fark ettiğimiz anlar olabilir. Duygularımızı paylaştığımızda yaşadığımız sıkıntının yükünü hafifletir ve uygun alternatifleri daha rahat görebiliriz. Biz kendimizi açtığımızda çocuklar da duyguları tanıyıp onları nasıl ifade edebileceklerini öğrenirler. Ayrıca hata yapma, zorlanma gibi durumlarla nasıl başa çıkabileceklerini görebilirler. Onlar da kendilerini ifade etmeye başlarlar. Bu durumda da onları dinlemek, anlamaya çalışmak bunu yaparken de öğüt vermemek, yargılamamak, kıyaslamamak, hafife almamak, konuyu değiştirmemek yapacağınız en iyi şey olacaktır. Bunları dikkate aldığınızda çocuğunuzun sizinle daha çok şey paylaştığını göreceksiniz. Çocuklarımızı eğitirken birçok konuda kendimizi de eğitmek durumunda kalırız. Karşılaştığımız zorluklarda kendimizi görür, tanırız. Kendimizi değerlendirir, eleştiririz. Eğer bu sonuçları kendimize yol gösterici olarak kullanabilirsek çocuğumuz ve kendimiz için uygun eğitim ortamlarını daha rahat oluşturabiliriz. Çocuklarımızın bizim doğrularımızı bizim istediğimiz yollarla bulmaları için uğraşmak, sabırsızlanmak, hata yapmalarına fırsat vermemek, her şeyi hazır sunmak ve sürekli koruyucu olmak onların hayatı gerçek anlamda yaşamalarına

engel olmaktadır. Oysa onlar bu dünyaya bizim istediğimiz gibi biri olmak için gelmediler. Onlara seçim hakkı tanımazsak kendi başlarına bunu yapmaları gerektiğinde daha büyük zorluk yaşarlar. İsteğimiz; kendine yetebilen, zorluklarla başa çıkabilen kısacası bu dünyada tek başına var olabilen bir birey yetiştirmekse bu, ancak ona fırsat vermekle mümkün olabilir. İyi niyetle yapılan aşırı koruyucu bir davranış, birey olarak kendileri ortaya koyan, tek başına ayakta kalabilen bireyler yetiştirme hedefinizi engelleyebilir.

Leyla Navaro'nun "Beni Duyuyor musun?" adlı kitabında yer alan "İyi Niyetle" adlı bir hikayele cümlelerimizi noktalamak istiyoruz.

"İYİ NİYETLE..." İyi niyetli ve yardımsever bir arkadaşımın bir gün doğada gezinirken,kozasından çıkmaya çabalayan bir kelebek gördük. Kelebek kozanın lifleri arasından sıyrılmaya çalışmaktaydı. Yardımsever arkadaşım hemen kelebeğin imdadına koştu. Dikkatlice kozanın liflerini sıyırdı,kozayı araladı ve kelebeğin fazla çabalamadan kozadan çıkmasını sağladı. Ancak kelebek kozadan kolaylıkla çıktıysa da, biraz çırpındı ve uçamadı. Yardımsever arkadaşımın göz ardı ettiği gerçek şuydu: Kanatlar ancak kozadan çıkma çabalarıyla güçlenir ve uçuşa hazırlanır. Kelebek kendini kurtarma çabalarıyla aslında kaslarını geliştirmekte , kendini ayakta tutacak, güçlü kılacak, uçmaya hazırlayacak hareketleri çabalarıyla öğrenmekteydi. Yardımsever arkadaşım, işini kolaylaştırarak kelebeğin güçlenmesine engel olmuştu. Kelebek hiçbir zaman özgürlüğü tanımadı, hiçbir zaman gerçekten yaşayamadı."

Çocuklarımızın kanatlanarak uçmalarını sağlamak annelik babalık sanatımızdır...